

YOU PART

Engage. Connect. Empower

PARTICIPATION

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

ΚΛΙΜΑΚΑ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ

ΒΑΘΜΟΣ ΔΙΑΧΩΡΙΣΜΟΥ

ΔΙΑΣΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ

ΤΟ ΜΟΝΤΕΛΟ ΤΗΣ LUNDY

PARTICIPATION

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Η συμμετοχή των νέων σε δημιουργικές διαδικασίες, η υποστήριξη της ικανότητάς τους να αυτοοργανώνονται και η άρθρωση των ενδιαφερόντων τους σε διαφορετικά πλαίσια (προσωπικά ενδιαφέροντα, ενδιαφέροντα ειδικά για το περιβάλλον διαβίωσής τους, κοινωνικά και πολιτικά ενδιαφέροντα) αποτελούν σημαντική αρχή της δράσης της ανοικτής εργασίας για τους νέους. Η συμμετοχική προσέγγιση αντανακλάται στη σύλληψη, το σχεδιασμό και την υλοποίηση των προγραμμάτων καθώς και στην αξιολόγηση της ανοικτής εργασίας στον τομέα της νεολαίας. Η συμμετοχή των νέων στις κοινωνικές διαδικασίες δεν αποτελεί μια καλοπροαίρετη παραχώρηση εκ μέρους των υπεύθυνων ενηλίκων, αλλά κατοχυρώνεται ποικιλοτρόπως, για παράδειγμα στη Σύμβαση των Ηνωμένων Εθνών για τα δικαιώματα του παιδιού (1989), στον Ευρωπαϊκό Χάρτη για τη συμμετοχή των νέων στην τοπική και περιφερειακή ζωή ή στον Ομοσπονδιακό Συνταγματικό Νόμο για τα δικαιώματα των παιδιών στην Αυστρία (2011).

Η συμβολή της ανοικτής εργασίας στον τομέα της νεολαίας σε μια επιτυχημένη δημοτική/περιφερειακή κουλτούρα συμμετοχής συνίσταται τόσο στην πρακτική εξάσκηση της συμμετοχής σε διάφορα επίπεδα στην περιοχή της και, κατά συνέπεια, στην πρακτική της, όσο και στην έναρξη και τη συνοδεία διαδικασιών συμμετοχής στο δημοτικό/περιφερειακό πλαίσιο. Αυτό βοηθά τα παιδιά και τους νέους να βιώσουν τη ζωή τους ως κάτι που μπορεί να διαμορφωθεί και έτσι να παίρνουν όλο και περισσότερο τη ζωή τους στα χέρια τους ως μέρος της ανάπτυξής τους.

Κατά τη συμμετοχή των νέων στις διαδικασίες σχεδιασμού και λήψης αποφάσεων σε τοπικό και περιφερειακό πλαίσιο, πρέπει να λαμβάνεται ιδιαίτερη μέριμνα ώστε να διασφαλίζεται ότι λαμβάνονται υπόψη τα ενδιαφέροντα, οι ευκαιρίες, οι ικανότητες και οι περιορισμοί τους. Με τον τρόπο αυτό όχι μόνο αποφεύγονται εμπειρίες που είναι πολύ χαμηλές, πολύ υψηλές ή ανεπιτυχείς, αλλά και δημιουργούνται ρεαλιστικές ευκαιρίες συμμετοχής.

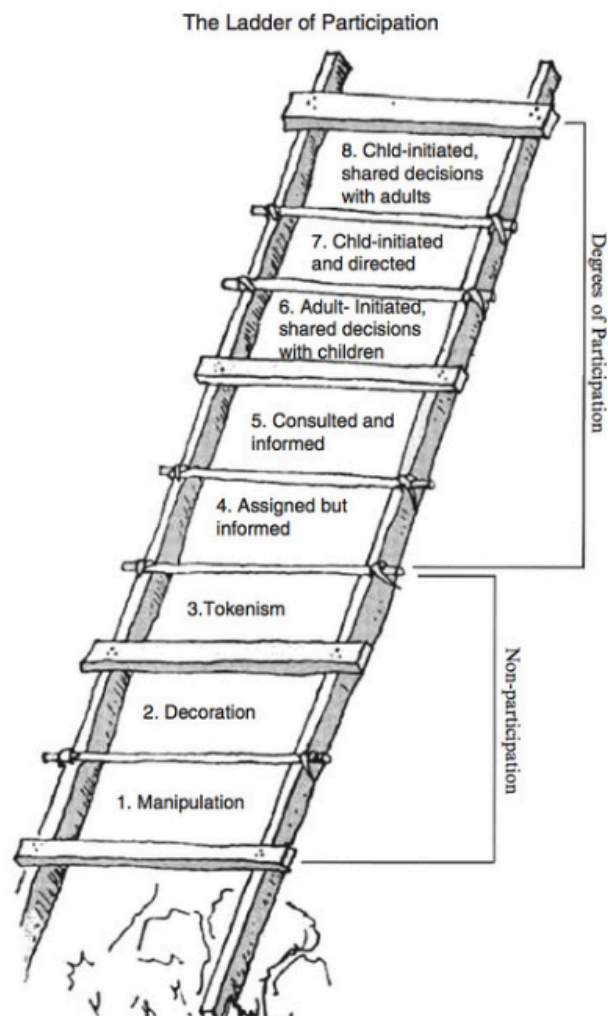
ΚΛΙΜΑΚΑ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ

Για τη μέτρηση της ποιότητας της συμμετοχής μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε τη «Κλίμακα Συμμετοχής» και τις περαιτέρω εκτιμήσεις που ακολουθούν. Δημοσιεύθηκε για πρώτη φορά στο περιοδικό Children's Participation: From Tokenism to Citizenship, μια έκδοση του 1992 του Διεθνούς Κέντρου Ανάπτυξης Παιδιών του Ταμείου των Ηνωμένων Εθνών για τα Παιδιά (UNICEF), η «Κλίμακα Συμμετοχής των Παιδιών» του Roger Hart εφάρμοσε το εννοιολογικό πλαίσιο της Κλίμακας Συμμετοχής των Πολιτών της Sherry Arnstein στη συμμετοχή των παιδιών σε σχέδια, προγράμματα και δραστηριότητες ενηλίκων, συμπεριλαμβανομένων των μορφών εργασίας, συνηγορίας και ιδιότητας του πολίτη. Όπως και το προηγούμενο πλαίσιο της Arnstein, η τροποποιημένη κλίμακα συμμετοχής του Hart έγινε ένα μοντέλο με επιρροή και ευρεία εφαρμογή στους τομείς της παιδικής ανάπτυξης, της εκπαίδευσης, της συμμετοχής των πολιτών και της δημοκρατικής λήψης αποφάσεων.

ΚΛΙΜΑΚΑ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ

«Η συμμετοχή των νέων δεν μπορεί να συζητηθεί χωρίς να εξεταστούν οι σχέσεις εξουσίας και ο αγώνας για ίσα δικαιώματα. Είναι σημαντικό όλοι οι νέοι να έχουν την ευκαιρία να μάθουν να συμμετέχουν σε προγράμματα που επηρεάζουν άμεσα τη ζωή τους. Αυτό ισχύει ιδιαίτερα για τα παιδιά που βρίσκονται σε μειονεκτική θέση, διότι μέσα από τη συμμετοχή με άλλους τα παιδιά αυτά μαθαίνουν ότι ο αγώνας ενάντια στις διακρίσεις και την καταπίεση και ο αγώνας για τα ίσα δικαιώματά τους σε αλληλεγγύη με άλλους είναι από μόνο του ένα θεμελιώδες δημοκρατικό δικαίωμα. Ο υψηλότερος δυνατός βαθμός ιδιότητας του πολίτη κατά την άποψή μου είναι όταν εμείς, παιδιά ή ενήλικες, όχι μόνο αισθανόμαστε ότι μπορούμε να δρομολογήσουμε εμείς οι ίδιοι κάποια αλλαγή, αλλά όταν αναγνωρίζουμε επίσης ότι μερικές φορές είναι σκόπιμο να καλέσουμε και άλλους να συμμετάσχουν μαζί μας λόγω των δικών τους δικαιωμάτων και επειδή το θέμα τους αφορά και αυτούς, ως συμπολίτες».

Roger A. Hart, Children's Participation: From Tokenism to Citizenship

Η πρωτότυπη απεικόνιση της Κλίμακας Συμμετοχής των Παιδιών από τον Roger Hart το 1992 από το *Children's Participation: From Tokenism to Citizenship*. Το μοντέλο διαθέτει οκτώ «σκαλοπάτια» που περιγράφουν τα χαρακτηριστικά που σχετίζονται με διαφορετικά επίπεδα λήψης αποφάσεων, δράσης, ελέγχου ή εξουσίας που μπορούν να δοθούν στα παιδιά και τους νέους από τους ενήλικες.

ΚΛΙΜΑΚΑ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ

Η τυπολογία του Hart για τη συμμετοχή των παιδιών παρουσιάζεται ως μια μεταφορική «κλίμακα», με κάθε ανερχόμενο σκαλοπάτι να αντιπροσωπεύει αυξανόμενα επίπεδα παιδικής δράσης, ελέγχου ή εξουσίας. Επιπλέον, τα οκτώ «σκαλοπάτια» της κλίμακας αντιπροσωπεύουν ένα συνεχές της εξουσίας που ανεβαίνει από τη μη συμμετοχή (καμία εξουσία) σε βαθμούς συμμετοχής (αυξανόμενα επίπεδα εξουσίας). Θα πρέπει να σημειωθεί ότι η χρήση του όρου «παιδιά» από τον Hart περιλαμβάνει όλους τους νόμιμους ανηλικούς από την προσχολική ηλικία έως τους εφήβους.

Τα οκτώ σκαλοπάτια της Κλίμακας Συμμετοχής των Παιδιών του Hart είναι τα εξής:

1. ΧΕΙΡΑΓΩΓΗΣΗ

Η συμμετοχή ως χειραγώγηση συμβαίνει όταν τα παιδιά και οι νέοι δεν κατανοούν τα θέματα που κινητοποιούν μια συμμετοχική διαδικασία ή το ρόλο τους σε αυτή. Σύμφωνα με τα λόγια του Hart: «Η συμμετοχή στην κοινωνία είναι μια διαδικασία, η οποία δεν έχει καμία σχέση με το ρόλο της συμμετοχής: «Μερικές φορές οι ενήλικες αισθάνονται ότι ο σκοπός αγιάζει τα μέσα..... Εάν τα παιδιά δεν κατανοούν τα ζητήματα και, ως εκ τούτου, δεν κατανοούν τις ενέργειές τους, τότε πρόκειται για χειραγώγηση. Μια τέτοια χειραγώγηση υπό το πρόσχημα της συμμετοχής δεν είναι καθόλου κατάλληλος τρόπος για να εισαχθούν τα παιδιά στις δημοκρατικές πολιτικές διαδικασίες».

Παραδείγματα περιλαμβάνουν «παιδιά προσχολικής ηλικίας που μεταφέρουν πολιτικά πλακάτ σχετικά με τον αντίκτυπο των κοινωνικών πολιτικών στα παιδιά», όταν τα παιδιά αυτά δεν κατανοούν τα θέματα ή το ρόλο τους στην πολιτική διαδικασία, και ζητώντας από τα παιδιά «να κάνουν σχέδια για κάτι, όπως για παράδειγμα την ιδανική παιδική χαρά τους», μετά από τα οποία «οι ενήλικες συλλέγουν τα σχέδια και με κάποιο κρυφό τρόπο συνθέτουν τις ιδέες για να καταλήξουν στο “σχέδιο των παιδιών” για μια παιδική χαρά. Η διαδικασία της ανάλυσης δεν γνωστοποιείται στα παιδιά και συνήθως δεν γίνεται καν διαφανής σε άλλους ενήλικες. Τα παιδιά δεν έχουν ιδέα για το πώς χρησιμοποιήθηκαν οι ιδέες τους».

2. ΠΑΡΑΣΗΜΟ

Η συμμετοχή ως παράσημο συμβαίνει όταν τα παιδιά και οι νέοι εκτίθενται δημόσια κατά τη διάρκεια μιας εκδήλωσης, παράστασης ή άλλης δραστηριότητας που οργανώνεται για συγκεκριμένο σκοπό, αλλά δεν κατανοούν το νόημα ή την πρόθεση της συμμετοχής τους.

Παραδείγματα περιλαμβάνουν «εκείνες τις συχνές περιπτώσεις όπου στα παιδιά δίνονται μπλουζάκια που σχετίζονται με κάποιο σκοπό, και μπορεί να τραγουδούν ή να χορεύουν σε μια εκδήλωση με τέτοια ενδυμασία, αλλά δεν έχουν ιδέα για το περί τίνος πρόκειται και δεν έχουν λόγο στην οργάνωση της περίπτωσης. Οι νέοι βρίσκονται εκεί λόγω των αναψυκτικών ή κάποιας ενδιαφέρουσας παράστασης και όχι λόγω του σκοπού. Ο λόγος που αυτό περιγράφεται ως ένα σκαλοπάτι πιο πάνω από τη "χειραγώγηση" είναι ότι οι ενήλικες δεν προσποιούνται ότι ο σκοπός εμπνέεται από τα παιδιά. Απλώς χρησιμοποιούν τα παιδιά για να ενισχύσουν τον σκοπό τους.

με έναν σχετικά έμμεσο τρόπο».

ΚΛΙΜΑΚΑ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ

3. ΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟΣ

Η συμμετοχή ως συμβολισμός εμφανίζεται «στις περιπτώσεις εκείνες κατά τις οποίες τα παιδιά έχουν φαινομενικά φωνή, αλλά στην πραγματικότητα έχουν ελάχιστη ή καθόλου επιλογή σχετικά με το θέμα ή τον τρόπο επικοινωνίας και ελάχιστη ή καθόλου ευκαιρία να διατυπώσουν τις δικές τους απόψεις». Παραδείγματα περιλαμβάνουν «τον τρόπο με τον οποίο χρησιμοποιούνται μερικές φορές τα παιδιά σε πάνελ συνεδρίων. Ευκρινή, γοητευτικά παιδιά επιλέγονται από ενήλικες για να συμμετάσχουν σε ένα πάνελ με ελάχιστη ή καθόλου ουσιαστική προετοιμασία επί του θέματος και χωρίς καμία διαβούλευση με τους συνομηλίκους τους, τους οποίους, όπως υπονοείται, εκπροσωπούν. Εάν δε δίνεται καμία εξήγηση στο ακροατήριο ή στα παιδιά για το πώς επιλέχθηκαν και ποιες παιδικές προοπτικές εκπροσωπούν, αυτό είναι συνήθως επαρκής ένδειξη ότι ένα έργο δεν αποτελεί πραγματικά παράδειγμα συμμετοχής".

4. ΑΝΑΘΕΣΗ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ

Συμμετοχή που είναι ανατεθειμένη και ταυτόχρονα ενημερωμένη συμβαίνει όταν τα παιδιά και οι νέοι (1) «κατανοούν τις προθέσεις του έργου», (2) «γνωρίζουν ποιος πήρε τις αποφάσεις σχετικά με τη συμμετοχή τους και γιατί», (3) «έχουν ουσιαστικό (και όχι “διακοσμητικό”) ρόλο» και (4) «συμμετέχουν εθελοντικά στο έργο αφού τους έγινε σαφές το έργο». Ο Hart περιγράφει, ως παράδειγμα, μια Παγκόσμια Διάσκεψη Κορυφής για τα Παιδιά που πραγματοποιήθηκε στην έδρα των Ηνωμένων Εθνών. Ήταν «μια εξαιρετικά μεγάλη εκδήλωση με μεγάλη υλικοτεχνική πολυπλοκότητα» και «θα ήταν δύσκολο να συμμετάσχουν οι νέοι πραγματικά στο σχεδιασμό μιας τέτοιας εκδήλωσης», σύμφωνα με τον Hart. Ωστόσο, «ένα παιδί ανατέθηκε σε κάθε έναν από τους 71 παγκόσμιους ηγέτες.

Ως «βοηθεί», τα παιδιά αυτά έγιναν ειδικοί στο κτίριο των Ηνωμένων Εθνών και στην εκδήλωση και μπόρεσαν να διαδραματίσουν τον σημαντικό ρόλο της καθοδήγησης των προέδρων και των πρωθυπουργών στα σωστά σημεία τη σωστή στιγμή. Σε αυτή την περίπτωση, ο ρόλος των παιδιών ήταν τόσο λειτουργικός όσο και συμβολικός και «οι ρόλοι των παιδιών ως “βοηθών” ήταν σημαντικοί και ήταν ξεκάθαροι σε όλους.

5. ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΚΑΙ ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ

Η συμμετοχή που συνιστά συμβουλή και ενημέρωση συμβαίνει όταν τα παιδιά ενεργούν ως “σύμβουλοι των ενηλίκων με τρόπο που έχει μεγάλη ακεραιότητα. Το έργο σχεδιάζεται και διευθύνεται από ενήλικες, αλλά τα παιδιά κατανοούν τη διαδικασία και οι απόψεις τους αντιμετωπίζονται με σοβαρότητα”.

Ένα παράδειγμα που περιγράφει ο Hart είναι μια έρευνα υπό την καθοδήγηση ενηλίκων σχετικά με τις αντιλήψεις των νέων, στην οποία οι νέοι ενημερώνονται για τον σκοπό της έρευνας, ζητείται η γνώμη τους σχετικά με τις κατάλληλες ερωτήσεις πριν από την ανάπτυξή της και τους δίνεται η ευκαιρία να παρέχουν ανατροφοδότηση σχετικά με την τελική έρευνα πριν από τη χορήγησή της.

6. ΚΟΙΝΕΣ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΜΕ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΜΕ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΤΩΝ ΕΝΗΛΙΚΩΝ

Η συμμετοχή που αφορά κοινές αποφάσεις με πρωτοβουλία των ενηλίκων και των παιδιών συμβαίνει όταν οι ενήλικες ξεκινούν συμμετοχικά σχέδια, αλλά μοιράζονται την εξουσία λήψης αποφάσεων ή τη διαχείριση με τα παιδιά.

Ένα παράδειγμα που περιγράφει ο Hart είναι μια εφημερίδα για νέους. Στην περίπτωση αυτή, η εφημερίδα μπορεί να είναι ένα έργο με πρωτοβουλία ενηλίκων, αλλά τα παιδιά μπορούν να διαχειριστούν κάθε πτυχή της λειτουργίας -από το ρεπορτάζ, τη συγγραφή και την επιμέλεια μέχρι τη διαφήμιση, την εκτύπωση και τη διανομή- με μόνη καθοδήγηση και τεχνική βοήθεια από τους ενήλικες.

7. ΜΕ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΚΑΙ ΚΑΘΟΔΗΓΗΣΗ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Η συμμετοχή με πρωτοβουλία και καθοδήγηση των παιδιών συμβαίνει όταν τα παιδιά και οι νέοι σχεδιάζουν και υλοποιούν σύνθετα έργα δουλεύοντας συνεργατικά σε μικρές ή μεγάλες ομάδες. Ενώ οι ενήλικες μπορεί να παρατηρούν και να βοηθούν τα παιδιά, δεν παρεμβαίνουν στη διαδικασία ούτε παίζουν καθοδηγητικό ή διαχειριστικό ρόλο. Ο Hart σημειώνει ότι είναι δύσκολο «να βρει κανείς παραδείγματα κοινοτικών έργων με πρωτοβουλία των παιδιών. Ένας βασικός λόγος για αυτό είναι ότι οι ενήλικες συνήθως δεν είναι καλοί στο να ανταποκρίνονται στις πρωτοβουλίες των ίδιων των νέων. Ακόμα και στις περιπτώσεις που οι ενήλικες αφήνουν τα παιδιά μόνα τους να σχεδιάσουν και να ζωγραφίσουν μια τοιχογραφία ή το δικό τους δωμάτιο αναψυχής, φαίνεται ότι είναι δύσκολο για αυτούς να μην παίξουν καθοδηγητικό ρόλο".

8. ΚΟΙΝΕΣ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΜΕ ΤΟΥΣ ΕΝΗΛΙΚΕΣ ΜΕ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Η συμμετοχή που αντιπροσωπεύει αποφάσεις που λαμβάνονται με πρωτοβουλία των παιδιών και από κοινού με τους ενήλικες συμβαίνει όταν τα παιδιά - αν και στην προκειμένη περίπτωση κυρίως έφηβοι - μοιράζονται την εξουσία λήψης αποφάσεων, τη διαχείριση ή τη δύναμη με ενήλικες εταίρους και συμμάχους.

Παραδείγματα θα μπορούσαν να περιλαμβάνουν μαθητές που συνεργάζονται με ενήλικες για να συγκεντρώσουν χρηματοδότηση, να αναπτύξουν και να διευθύνουν ένα σχολικό πρόγραμμα ή να ηγηθούν μιας κοινοτικής εκστρατείας. Ένα σημαντικό πλεονέκτημα αυτής της μορφής συμμετοχής των νέων είναι ότι μπορεί να δώσει στους νέους τη δυνατότητα να έχουν σημαντικό αντίκτυπο σε πολιτικές, αποφάσεις ή αποτελέσματα που παραδοσιακά βρίσκονταν υπό τον αποκλειστικό έλεγχο και την καθοδήγηση των ενηλίκων, όπως οι νομοθετικές ή πολιτικές διαδικασίες.

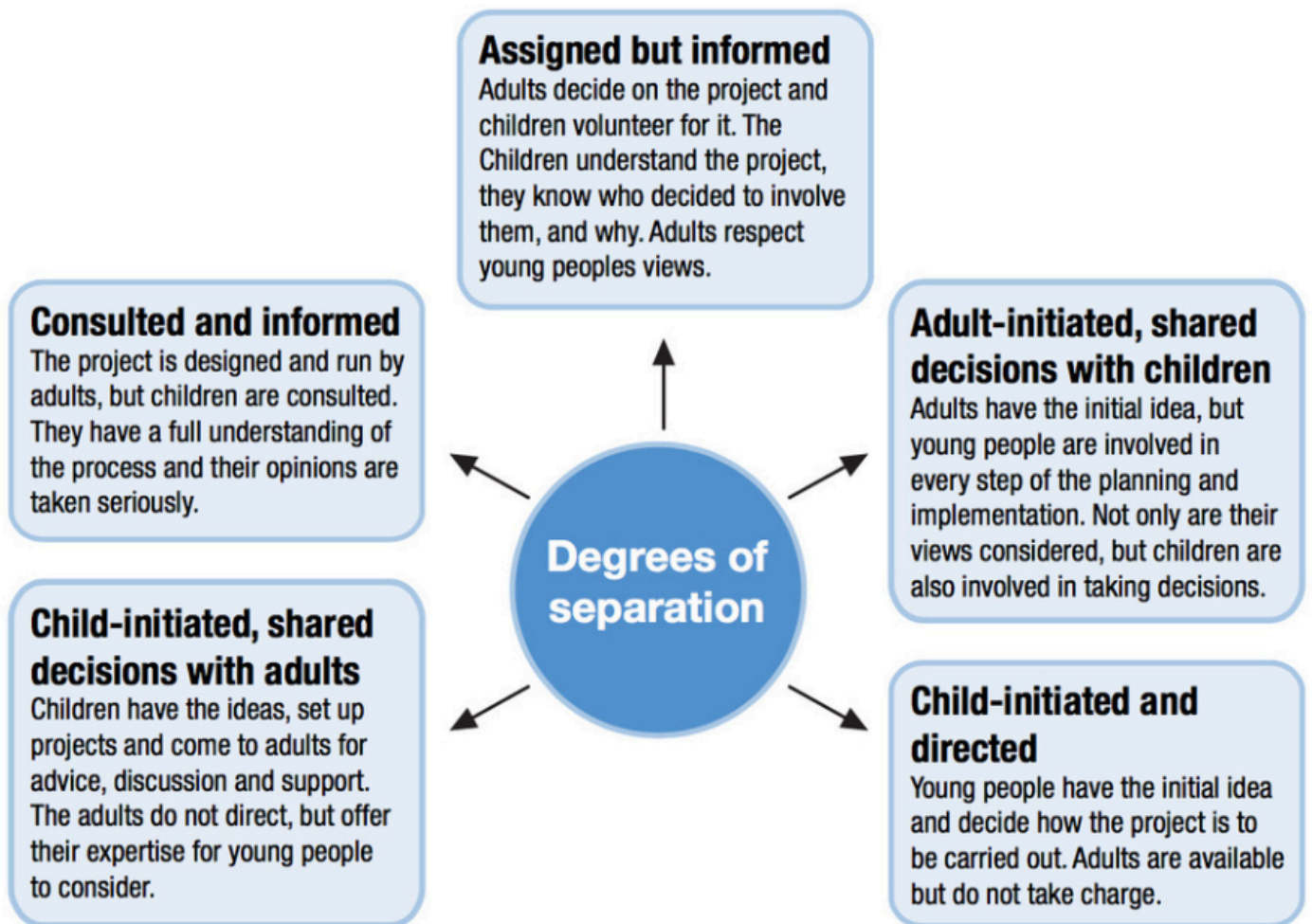
Πηγές:

Hart, R. A., Children's participation: From tokenism to citizenship. Florence, Italy: United Nations Children's Fund International Child Development Centre, 1992.

Hart, R. A., Stepping back from 'the ladder': Reflections on a model of participatory work with children. In Participation and Learning: Perspectives on education and the environment, health and sustainability. (pp. 19-31). Netherlands: Springer, 2008.

ΒΑΘΜΟΣ ΔΙΑΧΩΡΙΣΜΟΥ

Στο βιβλίο Empowering Children and Young People: Promoting Involvement in Decision-Making (1997), ο Phil Treseder αναδιαμόρφωσε την κλίμακα του Roger Hart για τη συμμετοχή των παιδιών σε μια διαμόρφωση κόμβων και ακτίνων για να αποφύγει τις συνήθεις επικρίσεις για τη μεταφορά της κλίμακας: σε πραγματικές συνθήκες, η συμμετοχή δεν εκτυλίσσεται σε μια διατεταγμένη σειρά από τα υψηλότερα προς τα χαμηλότερα, και οι μορφές συμμετοχής που εμφανίζονται στα χαμηλότερα σκαλοπάτια της κλίμακας δεν είναι εγγενώς χειρότερες από τα υψηλότερα επίπεδα - στην πραγματικότητα, μπορεί να είναι κατάλληλες σε ορισμένες περιστάσεις, όπως όταν τα παιδιά και οι νέοι χρειάζονται την υποστήριξη και την καθοδήγηση των ενηλίκων για να συμμετάσχουν πλήρως σε μια διαδικασία ηγεσίας ή λήψης αποφάσεων:

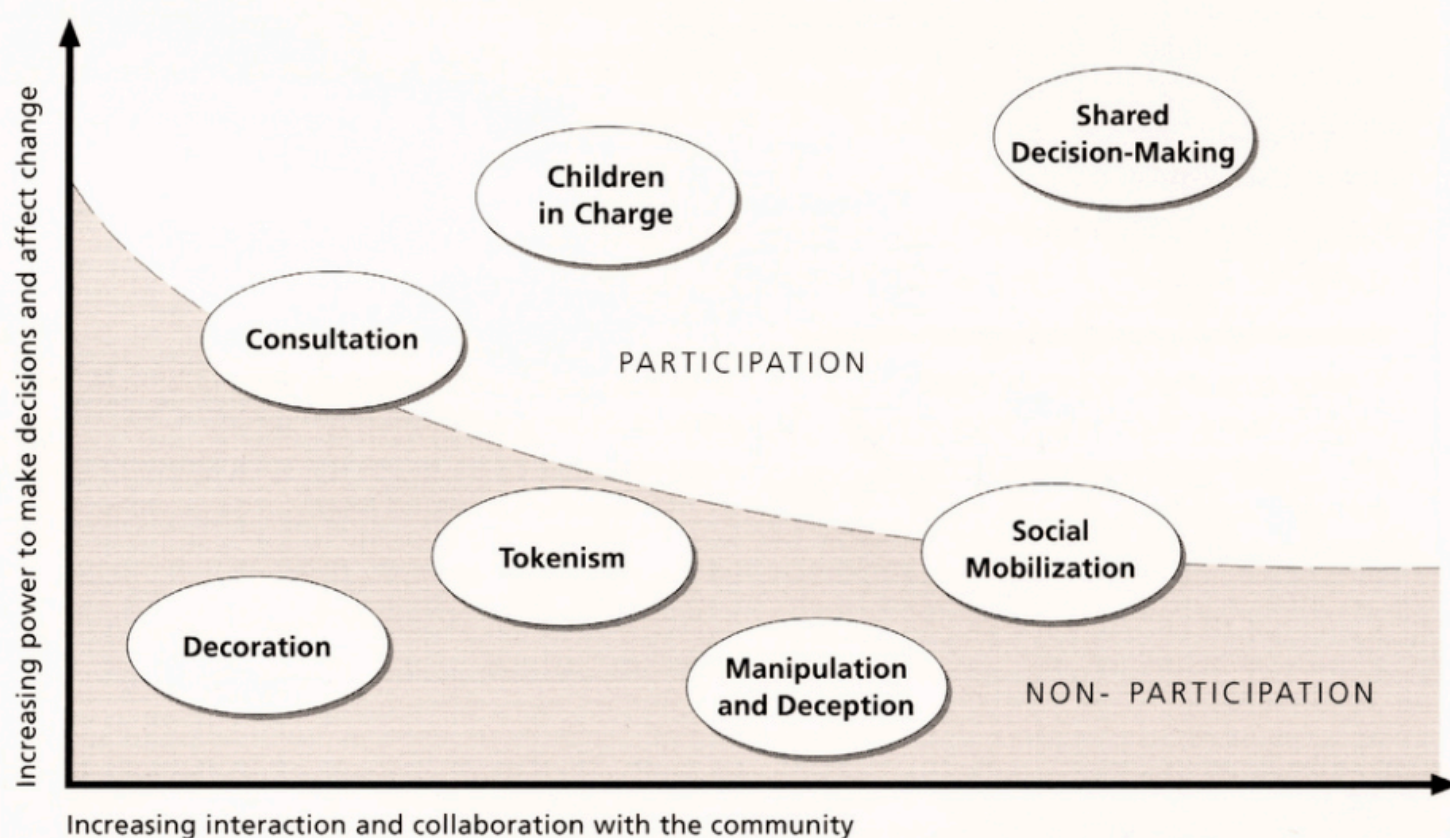
Πηγή εικόνας:

Empowering Young People, Carnegie UK Trust, 2008

ΔΙΑΣΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ

Στο βιβλίο *Creating Better Cities with Children and Youth: A Manual for Participation* (2001), ο David Driskell πρότεινε μια άλλη επαναπροσδιορισμό της κλίμακας του Roger Hart για τη συμμετοχή των παιδιών που ονομάζεται διαστάσεις της συμμετοχής των νέων. Η επανασχεδιασμένη παρουσίαση τοποθετεί τα οκτώ σκαλοπάτια της κλίμακας του Hart σε έναν άξονα Χ-Υ. Η κάθετη διάσταση απεικονίζει την αυξανόμενη δύναμη λήψης αποφάσεων και αλλαγών, ενώ η οριζόντια διάσταση απεικονίζει τα αυξανόμενα επίπεδα αλληλεπίδρασης και συνεργασίας.

The dimensions of young people's participation

Πηγή εικόνας:

Creating Better Cities with Children and Youth: A Manual for Participation, 2001

ΤΟ ΜΟΝΤΕΛΟ ΤΗΣ LUNDY

Το μοντέλο αυτό αναπτύχθηκε από τη Laura Lundy, καθηγήτρια διεθνών δικαιωμάτων του παιδιού στη Παιδαγωγική Σχολή του Πανεπιστημίου Queen's του Μπέλφαστ. Το μοντέλο της, το οποίο περιγράφεται λεπτομερώς σε δημοσίευση του 2007 στο *British Educational Journal*, παρέχει έναν τρόπο εννοιολόγησης του δικαιώματος του παιδιού στη συμμετοχή, όπως ορίζεται στο άρθρο 12 της Σύμβασης των Ηνωμένων Εθνών για τα δικαιώματα του παιδιού. Σκοπός του είναι να εστιάσει τους υπεύθυνους λήψης αποφάσεων στα διακριτά, αν και αλληλένδετα, στοιχεία της παροχής.

Τα τέσσερα στοιχεία έχουν ορθολογική χρονολογική σειρά: **χώρος, φωνή, ακροατήριο, επιρροή.**

Το Μοντέλο Συμμετοχής της Lundy παρουσιάστηκε εμφανώς και εγκρίθηκε από το Ιρλανδικό Υπουργείο Παιδιών και Νέων στην πρόσφατη Εθνική Στρατηγική για τη συμμετοχή των παιδιών και των νέων στη λήψη αποφάσεων (2015 - 2020).

ΧΩΡΟΣ (SPACE): Τα παιδιά πρέπει να έχουν ασφαλείς και χωρίς αποκλεισμούς ευκαιρίες να διαμορφώσουν και να εκφράσουν την άποψή τους.

ΦΩΝΗ (VOICE): Τα παιδιά πρέπει να διευκολύνονται να εκφράζουν την άποψή τους.

ΑΚΡΟΑΤΗΡΙΟ (AUDIENCE): Η άποψη πρέπει να ακούγεται.

ΕΠΙΡΡΟΗ (INFLUENCE): Η άποψη πρέπει να λαμβάνεται υπόψη, ανάλογα με την περίπτωση.

Πηγή εικόνας:

Lundy, L., "Voice" is not enough: conceptualising Article 12 of the United Nations Convention on the Rights of the Child, *British Educational Research Journal*, 2007.

ΤΟ ΜΟΝΤΕΛΟ ΤΗΣ LUNDY

Επιπλέον, η Laura Lundy (σε συνεννόηση με μια υποομάδα) ανέπτυξε έναν κατάλογο ελέγχου για τη συμμετοχή. Η στρατηγική αναφέρει λεπτομερώς ότι «αυτή η λίστα ελέγχου έχει ως στόχο να βοηθήσει τους οργανισμούς, που εργάζονται με και για τα παιδιά και τους νέους, να συμμορφωθούν με το άρθρο 12 της UNCRC και να διασφαλίσουν ότι τα παιδιά έχουν το χώρο να εκφράσουν τις απόψεις τους, ότι η φωνή τους είναι δυνατή, ότι έχουν ακροατήριο για τις απόψεις τους και ότι οι απόψεις τους θα έχουν επιρροή».

Πηγή εικόνας:

Lundy, L., "Voice" is not enough: conceptualising Article 12 of the United Nations Convention on the Rights of the Child, British Educational Research Journal, 2007.

YOU PART

Engage. Connect. Empower

Η ΣΥΜΠΡΑΞΗ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ

Με τη χρηματοδότηση
της Ευρωπαϊκής Ένωσης

Με τη χρηματοδότηση της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Οι απόψεις και οι γνώμες που διατυπώνονται εκφράζουν αποκλειστικά τις απόψεις των συντακτών και δεν αντιπροσωπεύουν κατ'ανάγκη τις απόψεις της Ευρωπαϊκής Ένωσης ή του Ευρωπαϊκού Εκτελεστικού Οργανισμού Εκπαίδευσης και Πολιτισμού (EACEA). Η Ευρωπαϊκή Ένωση και ο EACEA δεν μπορούν να θεωρηθούν υπεύθυνοι για τις εκφραζόμενες απόψεις.